

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8930 Meneu
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 23, Nummer 2
April-Mei-Juni 2017
Afgiftekantoor: 8930 Meneu

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Meneu

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Fincancieel verslag 2016–Begroting 2017	8
Toelichting bij het financieel verslag	10
Mijmeringen	14
Praktische informatie	16

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en wee ... (I)

Zaterdag 4 maart : Zaterdag... rustdag ?

Saulo en Amelie zijn naar de trouw van Santiago, de zoon van Vinicio. Die speelt nu ook mee in de muziekgroep. Ik ga straks Elisa afhalen van de Franse les (vier uur van 14.00 tot 18.00 uur). Deze morgen hielp ze eerst al vijf uur mee in een bejaarden-tehuis voor mensen die letterlijk "niets of niemand" hebben. Ze was ervan aangedaan de eerste keer dat ze ging, enerzijds van de miserie die ze zag en anderzijds ook van de nogal brutale manier van omgaan met die mensen door de verzorgers. Iedere jongere moet om zijn of haar middelbaar diploma te behalen 160 uur sociaal werk doen en bij Elisa wordt dat redelijk goed georganiseerd. Maar we zullen wel blij zijn als het voorbij is, want zo moest ze in totaal 40 zaterdagen ook om 7.30 uur op school zijn... En Lien legde deze morgen een officieel Engels examen af (TOEFL). Dat moeten ze doen van school en het telt mee als punten voor het vak Engels. En ze heeft dat certificaat ook nodig om in te schrijven aan de KUL. Twee vliegen in een slag dus... maar die slag kost wel 200 usd. Meestal is het op de school van onze kinderen geen probleem om erdoor te zijn. Het zou goed zijn moesten alle ecuadoraanse leerlingen dat examen moeten afleggen in het zesde middelbaar... ook die van de openbare scholen... De resultaten zouden triestig zijn, vrees ik, na meestal 12 engels op school... Maar het zou misschien ook wel een "eye opener" zijn om daarna voor beter te gaan.

Maandag 6 maart: Over Utopia ...

Ik ga nog een beetje lezen in het boekje Utopia van Tomas More, goed voor de leesclub van komende donderdag. Er zijn toch wel dingen waar ik toch wel in mee kan gaan en zo te "lezen" ben ik niet de eerste die droomt van een wereld zonder geld, waar er gewoon genoeg is voor iedereen, waar alleen energie gestoken wordt in "nuttig werk". Ik zou er liefst ook nog een wereld zonder grenzen aan toe voegen, maar in de

tijd van Tomas More was er van globalisatie en aldus migratie en wereldburgerschap nog geen sprake. In ieder geval "literatuur om bij stil te staan" en ik stelde me de vraag waarom men ons dat boekje niet liet lezen als verplichte literatuur in de lessen Nederlands of geschiedenis? Zou dat misschien te gevaarlijk zijn voor de gevestigde orde en waarden? Nochtans kan het een goeie aanzet zijn tot kritische analyse, zonder dat dit ineens ook revolutie en totale ommekeer betekent... We zullen er donderdag met enkele mensen van de school van Lien en Sarah en Amelie over doorbomen, goed gepast in de ecuadoraanse verkiezingstijd: Welke zou dan wel een goede staatsvorm zijn? De vraag van één miljoen...

Vrijdag 10 maart: dokters 'te velde'

Hier blijft het regenen, en ik blijf hoesten en Saulo hoest nu ook. Het regent dit jaar veel harder en langer dan gewoonlijk. Is ook het klimaat hier aan het veranderen? Op de consultatie blijven we goed bezig en zijn de dagen goed gevuld. Dinsdag zag ik op 10 uur in totaal 15 mensen. Dat lijkt misschien weinig op het eerste gezicht, maar tien mensen kwamen voor zware, rare of moeilijke dingen. Een greep uit de lijst: een man van 53 en zijn zus van 51 met totaal onverzorgde diabetes die al jaren aansleept, zonder goede medicatie. Voor de kenners... de glucose bij vingerprik was bij die vrouw 456 mg/dl... Dan bracht een vrouw die al sinds jaar en dag patiënte is in Tapori ook haar moeder van 85, die in het zuiden van Ecuador woont. Dat vrouwke, kwiek en pienter, had een lelijke tumor op haar neus die behandeld werd als een wrat waardoor nog eens extra lelijke wonde bovenop. Ook haar glucose was ontregeld en haar bloeddruk stond aan ... 220 / 110. Ze zei dat ze zich nochtans heel goed voelde... maar eigenlijk was dat omdat ze zo graag terug wil naar haar eigen huisje... helemaal in het zuiden van Ecuador, 14 uur met de bus en zo te zien zonder goeie en/of be-

Wel en wee ... (2)

reikbare gezondheidsdiensten. Een jongen van 13 uit het dagcentrum had een goeie longontsteking en moest gehospitaliseerd worden. En dan was er ook nog een meisje van 15 met leermoeilijkheden die al jaren aanslepen, mogelijks in verband met een syndroom dat nog niet onderkend werd (Turner). We stelden ook nog de diagnose van zware slechthoerendheid bij een meisje met een metabole aandoening die almaar achteruit gaat. Met een redelijk eenvoudige operatie zou ze toch weer veel beter kunnen horen. En met Patricio overlegde ik hoe we Antuan, de zoon van Jenny, toch zouden kunnen leren stappen. Hij heeft verstandelijke beperking en autisme en zou neurologisch gezien kunnen stappen maar hij komt er niet toe om het te leren (dyspraxie heet dat in schone woorden). Tenslotte had ik ook nog een overleg met Ximena over hoe we het seksueel grensoverschrijdend gedrag van een jonge vrouw met intellectuele beperking die naar het jongerenatelier komt kunnen inperken. Ik was "rat af"... maar ook wel blij dat we toch vele kleine stapjes vooruit konden zetten.

En gisteren was het Quito-rondtoer-dag... waarbij nog maar bleek dat efficiëntie niet de grootste kwaliteit van de Ecuadoranen is: Ik moest o.a. speciale voorschriftjes, bijvoorbeeld voor medicatie die verslavend kan zijn of bijzondere anti-epileptica, gaan kopen in het Provinciaal Gezondheidsdepartement. Twee mensen "werkten" daar aan het ingangskloket: een meneer die documenten ontvangt waar niemand stond aan te schuiven en ernaast een madam die ons moest registreren waar we met tien aanschoven... Ge moet niet denken dat die meneer ook maar even opkeek: zijne gsm was interessanter! Dan eindelijk boven geraakt bij de mevrouw die mij die voorschriftjes moest verkopen. Eerst deed ze teken dat ik moest wachten want ze was aan het telefoneren... met open deur, één of ander feest voor komende zondag aan het regelen. Toen ik binnenkwam vroeg ze me eerst mijn identiteitskaart. Die had die mevrouw

van beneden achter gehouden! De mevrouw van boven zei nogal bits: "Ze weten beneden nochtans dat als mensen naar mij komen ze de identiteitskaart moeten meegeven". Ik mocht (moest) dus weer naar beneden om die kaart en ik mocht (moest) weer wachten tot ik aan de beurt was en dan mocht (moest) ik weer naar boven. Toen ik goed en wel "geïdentificeerd" was, zei ze opnieuw nogal bits (ze had voorzeker liever verder haar feest van de zondag geregeld): "Waar is uw aanvraag?" Want behalve het feit dat ik al officieel geregistreerd ben en dus hiermee eigenlijk al de toelating hebt om dergelijke voorschriften te schrijven, moet ge nu blijkbaar ook nog een officiële aanvraag doen. Ze gaf me een papierke met alle puntjes die in die aanvraag zouden moeten staan en toen ik voorzichtig suggereerde dat ze die dingen misschien ook op de internetpagina konden zetten en misschien beter kopietjes maakten van een soort standaardaanvraag waar we alleen onze persoonlijke gegevens terplekke kunnen invullen, keek ze me niet al te vriendelijk aan en zei ze dat dat haar werk niet was. Ze had beter gezegd dat ze dan zelf misschien geen "werk" meer zou hebben. Ik heb wijselijk gezwegen en ben weer vertrokken 'zonder' voorschriftjes... Volgende week, met aanvraag en met identiteitskaart, nieuwe poging...

Eind vorig jaar gaven Kathy en ik in de planning voor de consultatie aan dat we graag een nieuwe extra dokter zouden aanwerven. Werk is er immers te over en geen enkele dag kunnen we alle consultaties doen die de mensen vragen. We dachten dat, gezien het serieuze werk en de niet hoge verloning, het niet eenvoudig zou zijn om iemand te vinden. Maar tegendeel blijkt waar en sinds gisteren helpt Lucia mee, een jonge Ecuadoraanse algemene arts. De eerste indrukken, zowel van ons als van de patiënten zijn in ieder geval positief: zonder complexen, nieuwsgierig, meegaand met de mensen: hout vasthouden dus!

Voilà, 't is weer allemaal geschreven en we zullen er een nachtje over slapen. Morgen

Wel en wee ... (3)

weer een nieuwe dag.

Vrijdag 7 april: tussendoortje

Even in de rapte: het gaat allemaal heel goed met ons, maar we beleven op dit moment weer een heel schrijnend verhaal van ziek zijn bij een mama van één van de kinderen die naar het dagcentrum komen. Ik denk dat ik nog nooit zo "aangedaan" was om iemand zo afgetakeld te zien liggen op bed. Ik schrijf het wel nog allemaal uit, misschien dit weekend.

Morgen gaan we "misschien" naar zee, met nadruk op "misschien" want na de verkiezingen hier is er nogal wat onrust en de verliezende tegenpartij eist een hertelling. Als dat niet zou komen, dan dreigen de indigenas met een "paro nacional", een nationale staking, waarbij alle hoofdwegen afge-

sloten worden en het land dus "plat" ligt. We kijken morgenvroeg naar het nieuws en zien dan of we echt wel vertrekken.

Nu ga ik slapen, want deze week voor Tapori al bijna 40 uur gewerkt en we zijn nog maar donderdag. Bovendien maar weinig goed geslapen met het beeld van die mama van amper 32 jaar oud in mijn hoofd. Niet te doen...

Zoals ge ziet zijn we aan de zee geraakt.

We genoten van rust en lekker eten, en er kon ook wat gewerkt worden op een "zalige werkplek". Geen goesting om ook af te komen ???

Vrijdag 14 april: 't is soms zwaar

Hier "aan het vechten en strijden"... zwaar verhaal bij de jonge moeder van één van de kinderen die tot vorige zomer naar Tapori kwam, heel zwaar ziek en zonder enige zorg thuis vol etterbuilen en zo mager gelijk een rietje, moeilijke ziekte... maar we vechten... want hoewel ze overal opgegeven wordt... heb ik een raar buikgevoel dat dat misschien toch nog niet zo is... Moest ik er nu ook nog een rationeel verhaal aan kunnen vasthangen. Ze heeft als diagnose "systeemsclerose", een ziekte waar je van kan doodgaan, maar de belangrijkste organen functioneren goed. Ze heeft alleen een "kanjer van een bloedarmoede" (weer voor de kenners, die me nu voorzeker voor gek verklaren, met een Hb van 6 en een Hct van 20). Maar hoogst waarschijnlijk worden die althans gedeeltelijk veroorzaakt door medicatie die nu toch nutteloos is (micofenolaat en warfarine). Ik heb die dus stopgezet... hopende dat de interne bloedingen daarmee zullen stoppen...

Zondag 30 april: Gesakker over vooroordelen en zwart-wit denken... in een rustgevend kader...

Deze middag maakten we sushi en deden alles mee naar het Metropolitan-park, toch wel een schoon en rustig bos waar ik van blijf genieten, en dichtbij. We picknickten daar met alles erop en eraan, en daarna kon ik rustig wat verder breien aan het artikel, een beetje lezen, een beetje sporten, voor de gasten een crèmeke en voor mij een koffietje. Een mooie zaterdag dus, na eerste een "kip-zonder-kop-gevoel" omdat ik alsmaar bij jullie in Halle-Malle rond de Tapori-benefiet aan/afwezig was. Om mijn gedachten te verzetten heb ik me in het denk- en schrijfwerk voor mijn the-

Wel en wee ... (4)

siswerk gegooid, het eerste klad van tweede artikel begint enige vorm ge krijgen. Onderwerp: "Hoeveel mensen met een beperking zijn er nu eigenlijk in de wereld, in Ecuador, in Pomasqui...?". De vraag op zich roept al zoveel vragen op... te beginnen met de vraag of dit dan wel te bepalen is en of dit nu echt belangrijk is... Misschien is het bepalen van hun zorgvraag veel belangrijker... maar politici zwaaien nogal graag met grote cijfers en hoe meer "mensen met een beperking" geholpen worden... hoe meer stemmen dat voorziet bij de volgende verkiezingen (Inge die alweer op haar kar zit...). Dus... een vergelijkend artikel waarin zeven verschillende ecuadoraanse onderzoeksresultaten van studies die zowel door nationale als internationale "stakeholders" uitgevoerd werden tussen 2000 en 2015 zou interessant kunnen zijn... te beginnen met de resultaten. Die zijn heel verschillend, gaande van 2,4 % tot 13,2 % van de bevolking! Schoon om te analyseren, niet alleen de cijfers op zich en de redenen voor die verschillende resultaten (gaande van pure rekenfouten, over verschillende afkapwaarden, tot verschillende definities van beperking), maar ook de argumenten die vooral door de internationale community (zegge WHO en VN) aangehaald worden als statements die zomaar voor waar worden gehouden... waarbij de "ontwikkelingslanden", zegge ook Ecuador, het altijd aan het verkeerde eind hebben: Zijn de cijfers laag... dan komt dat omdat de onderzoekers onervaren en onwetende mensen zijn die eigenlijk niet weten wat "disability" wil zeggen of ook omdat de kindersterfte hier zo hoog is en kinderen met een beperking in die omstandigheden dan zeker geen kans hebben om op te groeien en "geteld" te geraken. ... En als die cijfers dan weer hoog zijn... dan komt dat omdat er hier zoveel miserie is, omdat het gezondheidssysteem vierkant draait, omdat er zoveel geweld is in de gevaarlijke achterbuurten en sloppenwijken... Voor gelijk welk resultaat is er wel een passende uitleg waarbij de "ontwikkelingslanden"

steeds minder of slechter scoren dan... wat het richtcijfer zou moeten zijn... De vraag is dan wie dat richtcijfer bepaalt... Het antwoord moogt ge raden... en ge goed antwoordt... moogt ge binnen hier en een paar maanden mijn artikel hierover eens lezen...

Zaterdag 6 mei: vijf soorten vergadering...

Vorige donderdag was het vergaderingsdag... Dan neem ik een grote bak mee van thuis, met allerlei schriften, verslagen, documenten,... We concentreren alle vergaderingen van elke maand op één dag, en eigenlijk is dat wel goed. Zo wordt alles aan elkaar gebreed en kunnen we de volgende maand weer goed door, bijna zonder vergaderingen. Klein verslagje van de voorbije donderdag:

1. Van 8.00 tot 12.00: Directievergadering die goed verloopt maar wel met weinig vooruitgang ivm de aankoop van grond voor ons nieuw gebouw. Er zijn altijd wel perikelen en die grond-eigenaars zijn vaak toch wel louche en weinig te vertrouwen. Maar goed, we geven niet op en we laten ons ook niet doen.
2. Van 12.00 tot 12.45: Goede vergadering met het "vormingscomité": Op 21 juli organiseren we een interne vormingsdag voor personeel en betrokken ouders over autisme. In drie groepen zullen drie workshops-ateliers voorbereid worden, op basis van zelfbevraging en zelf-studie over dit onderwerp. Zo leren we niet alleen over autisme... maar wordt ook de nieuwsgierigheid en de bekwaamheid om zelf dingen op te zoeken en zo bij te leren aangewakkerd.
3. Van 12.45 tot 14.00: Minder goede vergadering met Kathy en Ivonne, over de medische consultatie. Kathy kreeg een administratieve benoeming in het ziekenhuis waar ze als huisarts werkt. Ze is daar nu ook "hoofd van de dienst vorming", een dienst die blijkbaar helemaal vierkant draaide. Ze verdient daardoor wel meer, maar ziet het vooral als een persoonlijke uitdaging.

Wel en wee ... (5)

En omdat dat blijkbaar heel veel werk is vooral met veel werk buiten de uren, zit ze met haar hoofd en gedachten niet echt in Taporí. Ze ziet haar patiënten wel goed, maar binnen beperkte uren. Overleg en communicatie met mij en anderen in Taporí verloopt heel kort en stroef, vaak zonder antwoord op datgene wat we vragen. Daardoor zie ik ook meer patiënten en vooral alle moeilijke situaties, o.a. die vrouw met systemische sclerose. Ik voel dat ik het nodig heb om hierover te overleggen, zowel medisch als ook emotioneel want het is echt heel zwaar. Maar ik bots steeds op een muur. We wilden op de vergadering hierover overleggen... maar ze sprong volledig op de "verdedigingstoer" en "wij moeten haar verstaan" en "als we iemand anders vinden voor haar post, dan heeft ze geen probleem met een stap opzij te zetten", dat terwijl wij helemaal niet graag zouden hebben dat ze weggaat. Helemaal niet constructief dus. Ik laat het wat bezinken. Sowieso is een oplossing vinden helemaal niet gemakkelijk, want onze "goede derde dokter" nam een goede start maar had ook gesolliciteerd bij het Openbaar Gezondheidssysteem" en kreeg al snel een benoeming waar ze twee keer zo veel verdient als in Taporí... en na drie weken was ze dus al snel weer weg... Voor haar was het dus belangrijker snel goed te verdienen, bovendien in een werkomgeving waar vooral snelle routine-geneeskunde bedreven wordt, zonder echte compromis met de "gebruikers van het systeem", zoals de patiënten daar genoemd worden. Voila, nog maar eens geconfronteerd met de dagdagelijkse werkelijkheid van het ecuadoraanse gezondheidssysteem... Als we dan toch sowieso een derde dokter erbij wilden, dan zoeken we niet de eerste de beste routine-dokter... We zoeken iemand die begrijpt dat onze vooral chronische patiënten nood heb-

ben aan een "huis-arts", iemand die door de jaren meegaat. En dat vraagt "compromis", echte verantwoordelijkheid, want dan gaat het vaak niet alleen over de keelontsteking of rugpijn die iemand heeft, maar ook over de familiale impact, de chronische last van een kind met een beperking, crisis-situaties die de gezondheid aantasten: een echte huisarts dus, maar die vinden we hier in Ecuador niet gemakkelijk. Misschien heeft Kathy nu eerst wat tijd nodig. Ik hoop het alleszins. Dat zij orde op zaken kan stellen en opnieuw kiest voor de patiënten en samenwerken, zoals het vroeger was.

4. Van 14.15 tot 16.15: Heb je goed opgelet...: 15 minuutjes pauze... en daarna goede personeelsvergadering met ook een saai moment. Ik liet de foto's zien van de acties op de school van Marie in Paridaens-Leuven, we bekeken de video over de fietstocht die de mensen van de solidariteitsgroep van het ziekenhuis in Malle organiseerden. Er werd ook veel gevraagd "hoe is de benefiet geweest", vol verwondering over de kracht en inzet en motivatie en creativiteit van iedereen. De dankbaarheid kon je zo lezen op alle gezichten en dat was mooi. Daarna kwam een mevrouw van het Ministerie van Arbeid ons uitleg geven over onze plicht om een paritair comité op te richten dat de belangen van de arbeiders ivm veiligheid en gezondheid op het werk moet verdedigen. Weer nog maar een bureaucratische stunt die geld en tijd zal kosten en eigenlijk niets zal veranderen aan datgene wat we tot nu toe doen. Maar we "moeten" dat doen want "de wet zegt het". Ik denk dat Cicero zich nog maar eens vloekend aan het omdraaien is in zijn doodskist: "Summum ius, summa iniuria"!
5. Van 16.30 tot 18.30: Na weer een kwartiertje pauze: Interdisciplinaire vergadering met het ganse revalidatieteam waarin we de situatie van twee kin-

Wel en wee ... (6)

deren en één jongere met een beperking bespraken. Die vergadering is toch altijd een mooi "interdisciplinair" moment waar iedereen bijleert en de situatie vanuit een globaal perspectief leert bekijken.

Om maar te zeggen dat ik donderdagavond niet veel meer gezegd heb en wat gelezen heb in een nieuw boekje, te leen gekregen van onze Franse buren: "Les yeux dans les arbres", over het leven in Congo rond de jaren 1950, gezien vanuit de ogen van een Amerikaanse familie waarvan de vader predikant is: soms hilarisch, soms aanstootgevend als ge ziet hoe mensen denken het recht te hebben anderen te beoordelen en te "moeten" veranderen.

Zondag 14 mei: een 'kleine' opluchting

Gisteren was een blije dag: ik heb eindelijk een dokter gevonden die ook denkt dat Myriam, die vrouw met grote wonden, mogelijk door systemische sclerose, misschien toch kan genezen. Het is een vriend van Kathy, een internist, een goeie arts. Hij ging mee op huisbezoek en terwijl ik de wonden verzorgde, stelde hij vragen, bekeek hij de weinige onderzoeken waarvan ze de resultaten thuis heeft, onderzocht hij haar en dacht hij goed na. Het was precies of hij aan het puzzelen was..., een moeilijke puzzel met heel veel verschillende en ook veel ontbrekende stukjes. Maar hij startte vanuit een ander perspectief. Er zijn immers een paar symptomen die niet in de diagnose van systemische sclerose passen en de oorzaak van haar aftakeling is misschien niet deze ziekte, maar wel tumoren die we in haar longen zien. En die tumoren zijn er ofwel door tuberculose ofwel door een kanker. Laat ons hopen dat het tuberculose is, echte "tering" zoals men dat vroeger noemde, want dan kunnen we haar genezen. De kans dat ze tuberculose heeft is klein, maar ze bestaat. En vooral eer we haar echt opgeven, mogen we toch nog hopen. De komende weken weten we dus meer. Ondertussen blijven we haar goed verzorgen: de wonden zijn niet meer besmet en ruiken niet meer, de pijn is on-

der controle, de eetlust is terug en er wordt weer geslapen zoals het hoort. Ik hoop "uit de grond van mijn herte" dat het toch nog goed komt.

Zondag 31 mei: Pippi Langkous in Tapori

Sinds dit schooljaar komt Betsy naar de bibliotheek. Ze is 7 jaar oud, heel pienter, zit geen minuut stil en zwijgt ook geen minuut, vriendjes alom en spelen is haar favoriete bezigheid. Ze slaagt er ook in om van saai huiswerk toch iets interessants te

maken... en trekt ook de andere kinderen hierin mee... Een heel aangenaam kind ... dat me aan Pippi Langkous deed terugdenken. Ik zocht wat op youtube en vond zowaar filmkes van elk hoofdstukje, waarvan de tekst in het spaans ingesproken is. Ik vond ook het boek in het spaans... en je kan zowaar zeggen dat in de bibliotheek, althans bij Betsy en haar vriendinnetjes, een ware "pippi-hype" is uitgebroken. Ook Carmita en Ivonne zijn heel enthousiast, niet in het minst omwille van de overeenkomst. Tijdens de volgende leesnacht, die binnenkort doorgaat, zal dit boek de rode draad zijn. 'k Ben benieuwd... en als voorproefje: een fotootje van onze Betsy-Pippi... Zalig.

Inge

V.Z.W. "TAPORI, PALADINES DE LA FELICIDAD"
 FINANCIEEL VERSLAG 2016 – BEGROTING 2017
Alle opgegeven cijfers zijn in usd (gemiddelde wisselkoers 2016: 1 usd = 0,95 euro)

	UITGAVEN 2016		AUTOFINANCIERING 2016		Begroting 2017	
	begroting	reële uitgaven	geplande lokale inkomsten	reële auto-financiering	begroting 2017	geplande lokale inkomsten
Administratie 100			1000	900		1000
100/1 personeelskosten	18899,71	18377,05			19212,37	
100/2 kantoomateriaal	700	697,39			700	
Basisvoorzieningen 101						
101/1 water/telefoon/elektriciteit	2750	2591,11			2750	
Onderhoud 102						
102/1 personeelskosten	12293,06	12293,06			12595,38	
102/2 onderhoudsmateriaal	600	581,06			600	
Algemene investeringen 103						
103/1 algemene infrastructuur (gebouwen)	3000	3087,45			3000	
103/2 aankopen nieuwe materialen	10000	7979,22			3500	
Dokter en tandarts 104			12750	11232,3		16500
104/1 loon artsen	13823,48	13805,73			16992,28	
104/2 medisch secretariaat	5225,89	5732,31			5946,87	
104/3 medisch-odontolog mat.	3000	3693,99			3750	
104/4 medisch hulpfonds	1000	515			1000	
104/5 loon tandarts	4453,56	4453,56			4542,67	
104/6 investering gezondheidsluik (onderzoekstafel, autoclaaf, ...)	2000	1810			1500	
Psychologie 105			2250	1852,5		2000
105/1 personeelskosten	5750,4	5630,6			5865,41	
105/2 werkmateriaal	200	0			200	
Revalidatie 106			26500	31682,35		30283,95
<i>106/1 Individuele begeleiding</i>						
106/1/1 personeelskosten (kine, logo, ortho, vroegbegeleiding, hulpmiddelen, sociaal werk	43254,97	42227,47			35980,23	

WAT UITLEG BIJ HET FINANCIËEL VERSLAG VAN 2016 EN DE BEGROTING VOOR 2017

De inkomsten en uitgaven in 2016 waren nagenoeg zoals gepland: We zouden 273.530,69 usd nodig hebben en hebben uiteindelijk iets minder uitgegeven. Ook de lokale inkomsten werden ongeveer ingevuld zoals gepland. Hiervoor mogen we onszelf, en vooral onze voorzitter Cristina, een pluim op de hoed steken. Het is immers niet zo gemakkelijk om het hoofd te bieden aan tal van onzekerheden en veranderende situaties.

Wat de begroting voor 2017 betreft, zijn er enige veranderingen: We voorzien iets minder uit te geven dan in 2016. De ecuadoraanse economie krimpt in en de overheid is gedwongen te snoeien in alle subsidies. In Tapori moet het revalidatielukkig hierdoor met pijn in het hart iets inboeten en we moeten het dit jaar stellen met twee personeelsleden minder. Nochtans proberen we door "rationalisatie en optimalisatie" dat het effect hiervan op de mensen met een beperking en hun familie zo klein mogelijk is.

Omwille van dezelfde besparingsredenen moeten ook andere overheidsdiensten inbinden. Dit leidt er onder andere toe dat er in de openbare gezondheidsdiensten minder consultaties, minder medicijnen, minder artsen, ... zijn. Daardoor zoeken mensen ergens anders hun heil en dit voelen we duidelijk in Tapori. In ons eerstelijnsgezondheidscentrum krijgen we steeds meer en moeilijker medisch werk, vooral voor chronische patiënten. Er is dus zeker plaats voor een derde arts en we schatten deze uitgavenpost voor dit jaar dan ook iets hoger in.

En er is een nieuwe rubriek onder "kleine bedrijvigheid". We voorzien dit jaar ook officieel 3000 usd voor de aankoop van artisanale producten uit Ecuador die bij verschillende gelegenheden in België met enige winst verkocht worden. Dit is dan geen uitgave maar een investering want dit geld komt "per kerende post" het volgende jaar onder de vorm van "bijdrage uit België" opnieuw en vermenigvuldigd in de Tapori-begroting terecht.

EEN FINANCIËLE TERUGBLIK OP DE VOORBIJE JAREN: OVER MACRO-ECONOMIE, AUTO-FINANCIERING EN VASTE WAARDEN

Bij het herlezen van enkele financiële verslagen van de voorbije jaren blijkt "onzekerheid" een rode draad te zijn. "Onzekerheid" als "constante vaste waarde"... dat klinkt raar en tegenstrijdig. Aansluitend bij de mijmeringen over de voorbije 25 jaar is het nu misschien ook tijd om de "huishoudelijk" kaart eens op langere termijn te bekijken. Tot 2001 maakte de boekhouding van Tapori deel uit van de Parochiale Organisatie en omdat er veel gedeelde kosten waren, is het moeilijk om de gegevens te vergelijken met de boekhouding van Tapori als afzonderlijke v.z.w. Daarom gebruik ik in onderstaande analyse alleen gegevens vanaf 2002. Voor 2017 gaat het uiteraard over "geplande" uitgaven.

Op 15 jaar tijd zijn de totale uitgaven VERVIJFVONDIGD! Moge dit in eerste instantie een concreet bewijs zijn van het feit dat Tapori groeit en bloeit. Maar enige analyse is toch ook wenselijk.

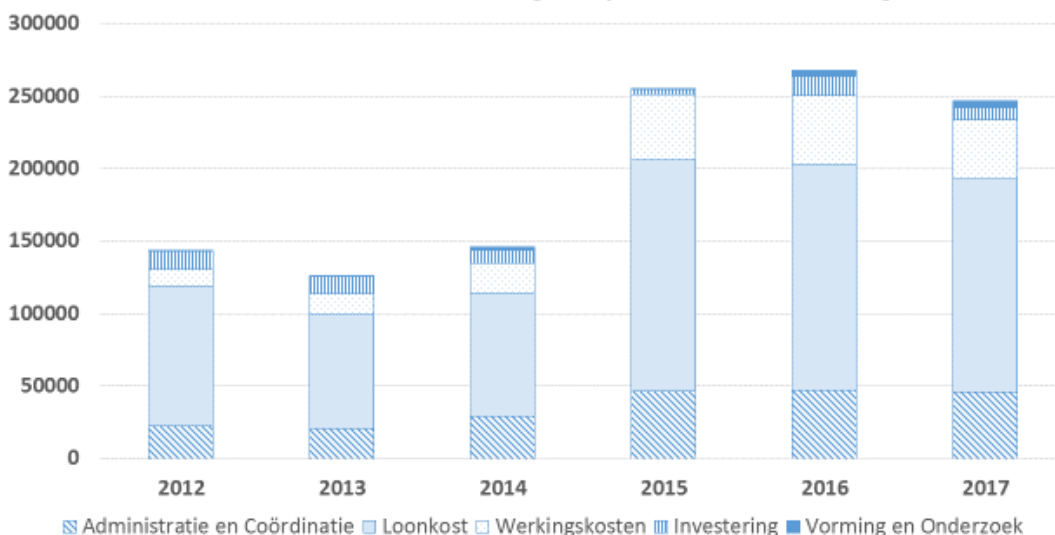
Samenvatting	2002	2005	2008	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
totale uitgaven (in usd)	40.286	69.232	96.521	121.013	143.947	126.006	146.076	255.279	267.549	245.115

Het educatief onderdeel, het gezondheidslukkig en micro-bedrijvigheid zijn gestage groeiers, maar het revalidatielukkig neemt het grootste deel van deze groeisput voor haar rekening. In Tapori waren tot 2002 twaalf mensen aan het werk, voornamelijk deeltijds en gelijk verdeeld over de vier voorgenoemde onderdelen. Sindsdien breidde het revalidatielukkig uit zowel in vorm als in

omvang. Naast de individuele therapie en begeleiding werden geleidelijk verschillende leefgroepen gevormd. We startten in eerste instantie met een inclusief dagverblijf voor een twaalfstal kinderen met en zonder beperking, dit van 8.00 tot 12.00. Op heden zijn er drie leefgroepen waar dagelijks tussen 30 en 40 kinderen en jongvolwassenen van 8.00 tot 14.00 uur naar toe komen. De psycho-pedagogische begeleiding voor kinderen met leerproblemen en lichte verstandelijke beperking werd ook uitgebouwd.

We zien elk jaar meer mensen met een beperking, met steeds grotere zorgnoden. De sociale revolutie die het overheidsbewind van de laatste tien jaar veroorzaakte heeft hier deel aan, want er werden meer middelen vrijgemaakt voor deze groep mensen, onder de vorm van persoonlijke toelages en subsidies voor opvangmogelijkheden voor mensen met ernstige en meervoudige beperking die voorheen alleen thuis verzorgd werden, zo goed en zo kwaad dat ging. Maar ik denk dat we ook mogen zeggen dat het revalidatieluw in Tapori blijft groeien omdat we "goed werk" leveren, waarbij de mensen zelf zorgen voor "mond-aan-mond" reclame. Er worden in Tapori dus meer mensen geholpen en er zijn ook meer mensen aan het werk. Dat is goed... maar dat brengt ook meer kosten met zich mee. De volgende tabel toont hoe deze totale som verdeeld wordt over verschillende uitgavenposten.

Aandeel van de verschillende uitgavenposten in de totale uitgaven

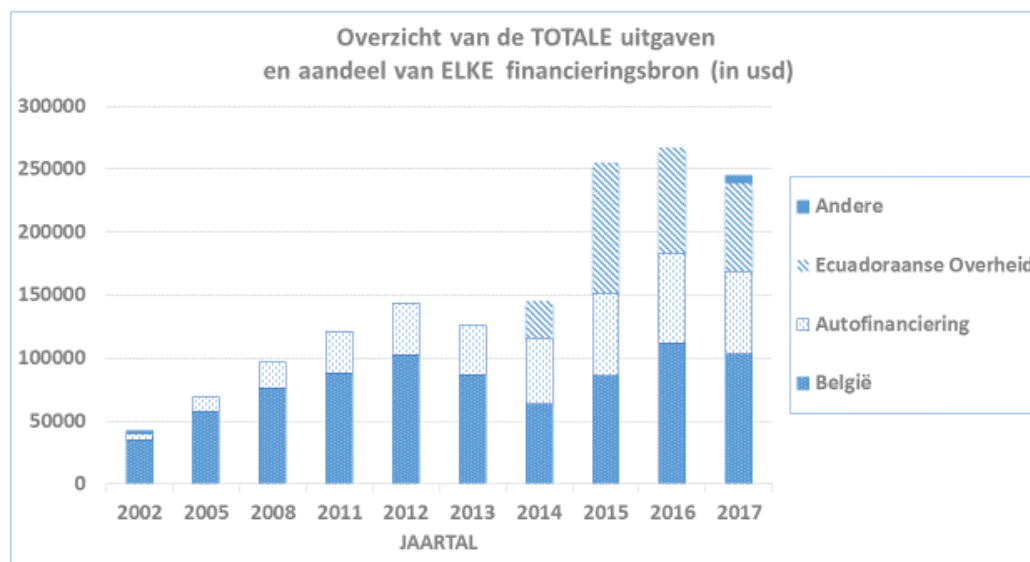
Het aantal gewerkte en betaalde uren nam gestaag toe en verdubbelde zelfs in de periode tussen 2011, met 1.640 uren per maand, en 2016, met 3.409 uur per maand. Logischerwijs zijn dan ook vooral de loonkosten en de dagelijkse werkings- en administratiekosten gestegen.

De investeringskosten zijn nauwelijks toegenomen. De bestaande infrastructuur wordt optimaal gebruikt en de bezettingsgraad van alle ruimtes reikt bijna overal tot aan de limiet. Deze observatie maken we met een knipoog naar de Provincie West-Vlaanderen, zowel in verband met de eventuele noden van Tapori en mogelijks ook andere organisaties om loon- en werkingskosten te dekken alsook in verband met onze toekomstige projectaanvraag voor nieuwe infrastructuur voor Tapori. De uitgaven voor vorming en onderzoek lijken nagenoeg gelijk gebleven. Nochtans investeerden we de laatste jaren veel in continue vorming. Maar dit gebeurde voornamelijk intern, tijdens de werkuren die opgenomen zijn in de loonkost, waardoor dit niet zichtbaar is in deze uitgaventabel.

Tapori groeit en bloeit... Blijft dan de vraag hoe dit allemaal bekostigd wordt en wie daar toe bijdraagt?

De onderstaande tabel toont dat er nu vier financieringsbronnen zijn. Tot 2013 waren dit er maar twee, namelijk autofinanciering die voornamelijk bestaat uit de bijdragen van de mensen die van de dienstverlening gebruik maken, en de ondersteuning uit België die we sinds jaar en dag mogen ontvangen. Sinds september 2014 ontvangen we voor onze werking een subsidie van de Ecuadoraanse overheid. En bij gelegenheid ontvangen we nu en dan ook een bijdrage van een organisatie of mensen uit een ander land, bijvoorbeeld een Ecuadoraanse vriendengroep die geëmigreerd is naar de Verenigde Staten of een Duitse stichting die onze werking leerde kennen.

Het aandeel van elke financieringsbron in de totale uitgaven is door de jaren heen heel wisselend. De bijdrage uit België, die in 2002 89 % van de totale uitgaven bekostigde, dekt sinds 2014 minder dan de helft ervan. Nochtans blijft de absolute bijdrage uit België de laatste jaren rond 100.000 usd schommelen, de twee moeilijke jaren 2013 en 2014 hier buiten gelaten. De proportionele bijdrage door autofinanciering nam in diezelfde periode toe van 11 % tot 27 %. De grote nieuwkomer, de Ecuadoraanse overheid, nam in 2014 een hoge start en dekte in 2015 40 % van de totale uitgaven. Maar op twee jaar tijd verminderde dit snel naar 28 %.

Niemand zal erover twijfelen dat het verkrijgen van een overheidssubsidie een grote stap in de goede richting is. Nochtans zorgt dit voorlopig nog niet voor meer stabiliteit en zekerheid. Het uitbouwen van een nationaal, solidair en kwaliteitsvol zorgsysteem voor mensen met een beperking loopt immers niet van een leien dakje. Gissen en missen lijkt nog steeds de meest gebruikte leer-methode bij de ambtenaren die weinig kennis ter zake hebben. En, waarschijnlijk zoals overal ter wereld, zijn die mensen ook hier experts in bureaucratie en technocratie, wat de administratie-en coördinatiekosten opdrijft.

Bovendien is de overheidssubsidie niet onvoorwaardelijk: We “moeten” ons reorganiseren zoals zij het ons opleggen, soms in modaliteiten die ver van de realiteit af staan en geen rekening houden met de concrete noden van mensen. En net zoals het openbare gezondheidssysteem en de openbare scholen zou alle dienstverlening voor mensen met een beperking volledig gratis moeten zijn, ook indien dit gebeurt in overeenkomst met een private instantie zoals een v.z.w. Nochtans dekt de overheidssubsidie in dat geval maar een deel van alle onkosten. Wie de rest zal betalen, dat moet de v.z.w. dan maar zelf oplossen.

Daarenboven zit de wereldeconomie niet mee en raakte de Ecuadoraanse schatkist leeg door de sterk gedaalde petroleumprijs. Er moet dus overal weer ingebonden en bespaard worden, ook in de subsidies en toelages voor mensen met een beperking: Terwijl we in 2015 vanwege het Ministerie van Sociaal Welzijn 103.333 usd ontvingen als gedeeltelijke bijdrage voor de dagopvang van deze mensen, krijgen we in 2017 nog 69.796 usd.

Nochtans blijft de dienstverlening ongeveer gelijk. Noden werden terecht blootgelegd en meer mensen krijgen de kans op een beter leven. Stappen terug zetten is dan geen optie, niet voor Tapori, want noden zijn concreet en hebben steeds een gezicht (Levinas indachtig), maar ook niet voor de Ecuadoraanse overheid die de “besparingen” zo organiseerde dat de mensen die van de gratis dienstverlening gebruik maken daar zo weinig mogelijk van zouden merken, de verkiezingen van de voorbije maand indachtig. Zo was een “conditio sine qua non” bij de subsidie van 2016 dat we dezelfde dienstverlening zouden verzekeren als het voorbije jaar... weliswaar met 19.000 usd minder subsidie. Om maar te zeggen hoe politiek en macro-economie ook in de Tapori-pap te brokken hebben.

Bij de verkiezingen haalde de regeringspartij maar op het nippertje de meerderheid en het beleid zou dus verdergezet kunnen worden. Maar er zijn steeds meer tegenkantingen en de onvrede groeit. Het land raakt steeds meer gepolariseerd. Heel zwart-wit uitgedrukt zou je kunnen stellen dat nu bijna de helft van de Ecuadoraanse bevolking, die de betutteling van overheidswege zo moe is als koude pap, moet blijven opdraaien voor een log en uitgesmeerd gratis staatsapparaat voor de andere (armere) helft van de bevolking, van wie velen zich graag laten pampieren.

Dat gepamper en de betutteling stoot ook in Tapani tegen de borst. We blijven immers geloven dat iedereen zijn of haar steentje kan bijdragen, op gelijk welke manier, ook de zogenaamd zwakkere, marginale of kwetsbare bevolkingsgroepen. "Gratis" kan onmogelijk blijven duren en gedeelde verantwoordelijkheid is naar onze mening het gezondst voor iedereen.

Tegen de wil van de overheid en soms ook van ouders van kinderen van het dagcentrum in, blijven we dan ook voet bij stuk houden en vragen we een maandelijkse bijdrage aan de gebruikers van de dienstverlening, ieder naar godsvrucht en vermogen. Dat eist nogal wat geschipper met de overheidsmensen en Cristina en Ximena worden zowaar nog sterke onderhandelaars. Er werd ook nogal wat kunst- en vliegwerk verricht om de opgelegde en uit de pan swingende administratieve- en coördinatiekosten te rationaliseren. En we motiveerden ouders om basisproducten in het winkeltje van Tapani aan te schaffen. De winst blijft dan in Tapani, in de plaats van in de buurtwinkel, en komt dan toch weer ten goede. Door de gestage groei zien we ook meer mensen en ook daardoor nam de autofinanciering niet alleen proportioneel maar ook in absolute cijfers toe, zelfs van 4739 usd in 2002 tot 71.109 usd in 2016.

Ondanks alle creativiteit weten we dat er toch een limiet zit op "autofinanciering". De grootste uitgaven betreffen immers mensen die zich in een langdurig zwakkere economische positie bevinden. Voor hen zijn solidariteit en sociale cohesie van levensbelang... en Tapani is het levend bewijs dat dit geen loze begrippen zijn.

Want zo komen we tot onze meest betrouwbare pijler, al is dit zonder enig contract of akkoord en zonder enige verplichting, namelijk de ondersteuning die we sinds jaar en dag uit België mogen ontvangen. Wanneer we de optelsom maken hebben we sinds 1994, toen de werking van Tapani begon, zeker al de kaap van 1 miljoen euro overschreden. Van 2002 tot 2017 bedroegen de totale uitgaven van Tapani 1.511.024 usd, waarvan iets meer dan de helft, zijnde 813.583 usd of 54 % uit België kwam.

De enige onzekerheid die ons hier parten speelt, ontsnapt aan onze controle: de "wisselende" wisselkoers van de usd ten opzichte van de euro. Die schommelde in diezelfde periode tussen 0,9 en 1,4. Dat is toch wel een groot verschil, dat ons vooral parten speelde in 2013 en 2014. Maar ook dan gebeurden weer heel mooie dingen die je tevoren niet voor mogelijk achtte, vaak totaal onverwacht en soms zo ongelooflijk dat je er door in mirakels begint te geloven. Je kan dat dan goddelijke voorzienigheid noemen of geluk, zoals je wil. Ik weet in ieder geval dat señorita Elisabeth zaliger, die Duitse vrouw die ik hier in het begin leerde kennen en mee het dagverblijf hielp opstarten, me nu vanuit de hemel een knipoog stuurt. Zij zei me ooit eens: "Mijn sociale zekerheid... dat zijn mijn vrienden". Groot gelijk heeft ze en zo doet Tapani zijn naam eer aan.

De onzekerheid doorheen dit verhaal leerde ons heel veel: We leerden flexibel en creatief te zijn. We werken verder aan diversiteit van de financieringsbronnen, mede-verantwoordelijkheid en solidariteit indachtig. We blijven waken over een klein spaarpotje, een financiële buffer voor wanneer het minder goed gaat. Maar we mogen ook vaststellen dat "onzekerheid" niet de enige rode draad in dit verhaal is. Die wordt immers gekenterd door een ongekende en bijzondere "zekerheid" die we in vertrouwen koesteren...

Dankbaar voor alles en iedereen die hiermee betrokken is, ieder naar godsvrucht en vermogen, stuur ik jullie warme groeten van op de evenaarr

Inge, Die blijft Dromen Van Utopia, Zambiza 21 mei 2017

Mijmeringen...

Vrijdag 19 mei 2017... een blije dag, vol herinneringen aan dinsdag 19 mei 1992:

De dag dat Saulo in de Diestsestraat in Leuven met de muziekgroep zijn geluk beproefde, pas aangekomen in België

De dag dat ik, die maar weinig keren iets vergeet, mijn fiets vergat in diezelfde straat en na het eten in de Alma langs daar terugkeerde

De dag dat een politieagent die geen Spaans kon, voorbij kwam en aan de muziekgroep wilde uitleggen dat ze wel muziek mochten spelen, maar dat er enige huishoudregels na te leven waren

Drie feiten die ons leven verder heel grondig bepaalden. Het lot of pure toevalligheden die niet alleen ons leven maar ook dat van veel mensen, hier en ginder, verder richting gaven... Bijna niet te geloven...

We heffen liefdevol en dankbaar een glas, terugkijkend op al wat geweest is en uitkijkend naar wat komt... En dat kunnen we niet beter onderschrijven dan met het volgende gedicht van Antonio Machado dat we zo graag door ons hoofd en hart laat spelen:

Caminante

Caminante son tus huellas
el camino y nada más

caminante no hay camino

se hace camino al andar.

Al andar se hace camino

y al volver la vista atrás

se ve la senda que nunca

se ha de volver a pisar.

Caminante no hay camino

sino estelas en el mar.

Jij die onderweg bent,
alleen je voetsporen zijn
jouw weg

jij die verder gaat, er is geen
weg

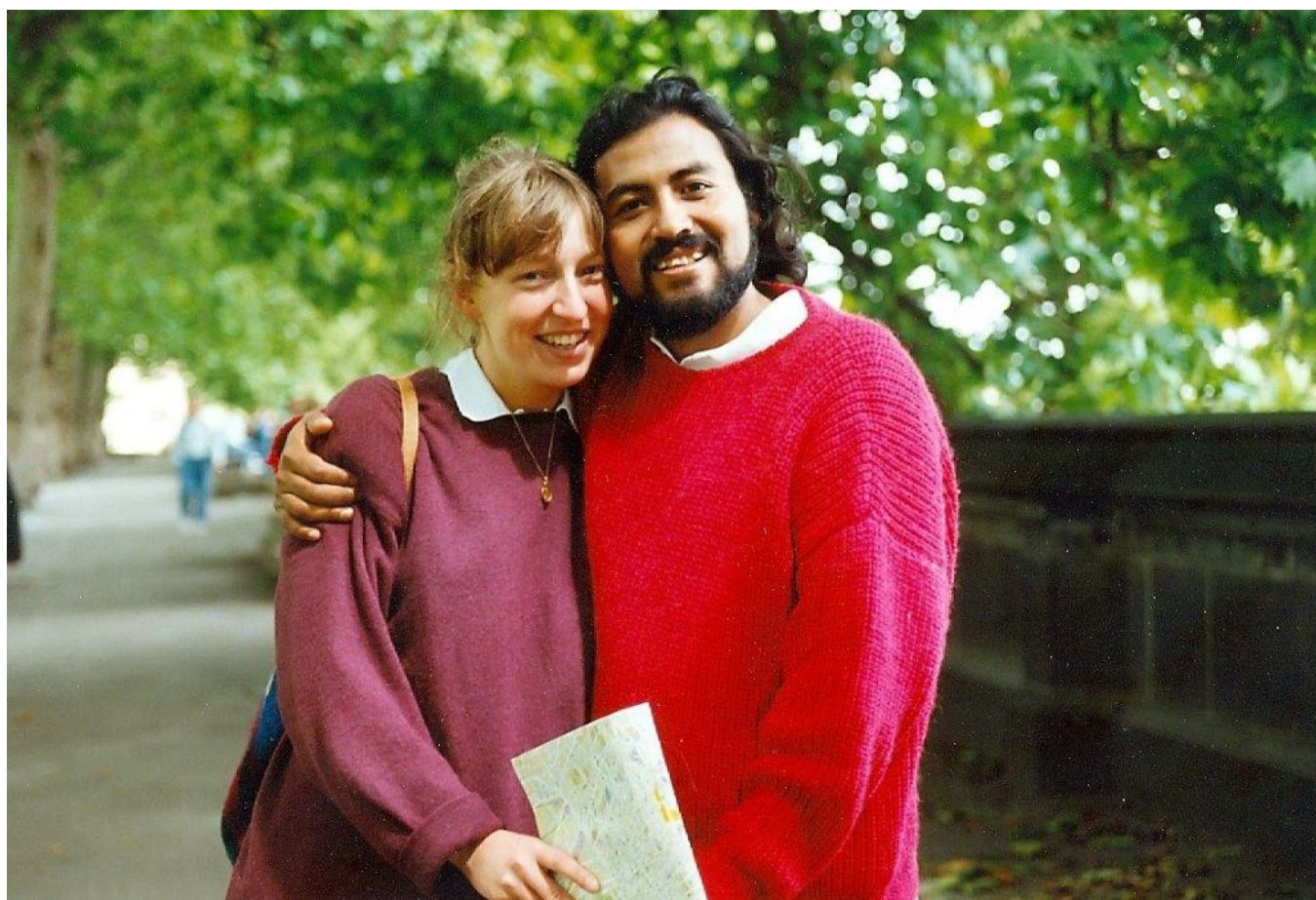
je stappen maken de weg
gaandeweg maak je je weg

en wanneer je om kijkt

zie je de weg die je nooit
opnieuw zal begaan.

Jij die verder gaat, er is geen
weg

Wel veel schitterende golven

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito - Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)